

langzaam om de hare sloten, met een streelende beweging. Haar hart bonkte te bersten in haar keel en met een heftigen ruk maakte ze zich los. De man wierp een zijdelingschen blik op haar; hij zag haar stijf ineengeklemden handen, haar neergeslagen oogen en keek weer vóór zich, niet begrijpend. Hij was gewend aan meisjes als Bella en Annie, gezellig en vlot. Wat was er nu aan, of hij even haar hand pakte.... wat een preutsch juffie was ze toch.

Toen het licht opging, keek hij haar niet aan, maar bij het volgende stuk probeerde hij het weer. Dat vond ieder meisje leuk. Ze was een lief klein kindje, waar zeker nog nooit een man notitie van genomen had. .... Maar weer, en heftiger nu, trok Mientje haar hand weg. Toen wendde hij zich met een onwilligen schouderruk naar Ans, die al half naar hem toegewend zat en allerlei mals zei over de gebeurtenissen op het projectie-doek.

Mientje zat als een klein, verschrikt vogeltje ineen gedoken. Haar wangen gloeiden, haar samengeknepen handen waren klam. Ze schaamde zich voor haar zuster, die daar zat, geverfd als een gemeene vrouw. Haar rustig, onberedeneerd vertrouwen in Wouter had een hevigen schok gekregen, want met al haar kinderlijke onbevangenheid wist haar vrouwen-instinct heel goed de waarde van deze toenadering te schatten. Ze voelde zich vernederd en angstig. Rechts van haar zat het geparfumeerde paartje in innige omarming, profiteerend van de duisternis en het feit, dat er niemand achter hen zat. Mientje zag, zonder te kijken, zijn witte hand, die om haar heup lag, met soms een gebaar van streeling, dat haar het bloed in de keel deed kloppen. En met al haar wilskracht concentreerde ze haar aandacht op het filmbeeld.

In de pauze zaten ze in de foyer en bespraken het drama, dat al gedeeltelijk geloopt had. Mientje deed haar uiterste best, niet stil te zijn, om de anderen niets te laten merken. Haar trots brak heen door haar schuchterheid en deed haar meepraten. Er was iets gescheurd in haar, waar ze overheen slierde met drukte van woorden, waar Annie en Wouter zich over verbaasden. Baars voelde zich verlicht. Ze was blijkbaar niet boos, dacht hij, dus ze begreep dan toch wel, dat het zoo erg niet was. Annie deed haar best hem te boeien, amuseerde het heele gezelschap met rake opmerkingen over de menschen in het zaaltje, zoodat zelfs haar zusje luidop meelachte. En toen klonk het belletje, dat het einde van de pauze aankondigde.

In de Poten plensde het fel-witte licht van Centraal over het trottoir. Schuw ging Mientje met de anderen de roodbelooperde gang door, trad in de stampvolle zaal, en tusschen de zittende menschen door, schoven ze naar een onbezet tafeltje. Mien vond de zaal toch wel prachtig en de muziek erg mooi. Ze zaten gelukkig in een hoekje en zij was heelemaal